

Sentències

Sentència

Sentència del Tribunal Constitucional del 12-10-2020 relativa al recurs d'empara 2020-45-RE.

Causa 2020-45-RE

(Ministeri Fiscal c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 313-2020. Recurs d'empara

Sentència del 12 d'octubre del 2020

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 18 de juny del 2020, pel Ministeri Fiscal, en interès de la llei, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 29 de maig del 2020, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, així com dels principis de tipicitat i de legalitat, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que declari la vulneració dels drets i principis esmentats, que anul·li la sentència impugnada i que retrotregui les actuacions al moment immediatament anterior al pronunciament d'aquesta sentència, per tal que se'n dicti una de nova amb la garantia dels drets fonamentals vulnerats;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'acte del Tribunal Constitucional del 13 de juliol del 2020 que va admetre a tràmit aquesta causa;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 7 de setembre del 2020, per la representació processal del Sr. Martí Cots Saleta;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini pel Ministeri Fiscal i per la representació processal del Sr. Martí Cots Saleta;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 19 de novembre del 2019, el Tribunal de Corts, mitjançant sentència, va absoldre el Sr. Martí Cots Saleta dels delictes majors de blanqueig de diners o valors i de furt amb accés il·lícit a casa habitada amb grau de temptativa, imputats pel Ministeri Fiscal.

1.2. El Ministeri Fiscal va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència, i, el 29 de maig del 2020, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què desestimava aquest recurs i confirmava la resolució de la primera instància.

1.3. El 18 de juny del 2020, el Ministeri Fiscal, en interès de la llei, va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 29 de maig del 2020, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una

presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, així com dels principis de tipicitat i de legalitat.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal precisa que formula aquest recurs d'empara en interès de la llei, ja que la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia realitza una aplicació de l'article 409.3 a) del Codi penal, el qual estableix el delictes d'autoblanqueig, flagrantment arbitrària i absolutament al marge tant de la llei com de la pròpia voluntat del legislador.

- Aquesta aplicació vulneraria doncs el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, vulneració que causaria el menysteniment dels principis de tipicitat i de legalitat, pel fet d'haver-se dictat una sentència diametralment oposada al text legislatiu aprovat pel Consell General.

- Exposa que el 16 de juliol del 2015, mitjançant la Llei 10/2015, qualificada de modificació del Codi penal, el Consell General va aprovar la modificació del delictes de blanqueig de diners, assumint el compromís del compliment dels estàndards internacionals en matèria de lluita contra el blanqueig.

- Així doncs es va decidir tipificar l'autoblanqueig i alinear els tipus de blanqueig amb els Convenis de l'ONU adoptats a Viena i a Palerm, com així es desprèn de diverses intervencions parlamentàries que cita.

- En aquesta causa, el Ministeri Fiscal no pretén impugnar l'absolució pronunciada, ni tampoc qüestionar la valoració de la prova efectuada per la jurisdicció ordinària, sinó que s'oposa a la negació de la tipificació de l'autoblanqueig per part de la Sala Penal.

- Per aquest motiu, després de definir aquest tipus, establert a l'article 409.3 a) del Codi penal, i de comparar la seva redacció actual amb l'anterior, exposa que les conductes d'adquirir, de posseir i d'utilitzar diners, béns o valors producte directe o indirecte dels delictes expressats en l'apartat 1 són punibles s'hagi o no participat en la comissió prèvia dels delictes esmentats.

- Ara bé, la Sala Penal considera que aquest precepte no es refereix a conductes d'autoblanqueig en contra d'allò expressament establert per la voluntat del legislador a través de la llei. La Sala Penal també considera que els Convenis de l'ONU anteriorment esmentats no tipifiquen l'autoblanqueig quan precisament van ser els organismes internacionals mateixos aquells que van requerir per escrit i de manera expressa a Andorra que tipifiqués l'autoblanqueig de les conductes d'adquirir, de posseir i d'utilitzar.

- La Sala Penal exigeix per a aquestes accions la finalitat específica d'ocultar o de dissimular la procedència dels fons d'origen delictiu.

- Segons el parer del Ministeri Fiscal, aquests raonaments serien arbitraris i vulnerarien el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret per la infracció dels principis de tipicitat i de legalitat, alhora que afegeixen l'element esmentat de l'ocultació o de la dissimulació, aplicant el tipus penal de la legislació espanyola i ometent la voluntat explícita del legislador andorrà.

- El Ministeri Fiscal considera que la Sala Penal s'ha situat per sobre del legislador andorrà i dels convenis internacionals de les Nacions Unides signats i ratificats per Andorra en considerar que la tipificació de la mera utilització o possessió de béns de procedència delictiva, per part de qui a comés el delictes sense més requisits, conduiria a conseqüències absurdes, determinant una penalització desmesurada.

- De fet la sentència mateixa de la Sala Penal reconeix que està exigint la concurrència d'un element no requerit en el tipus penal, és a dir, la finalitat d'ocultar o de dissimular, i, per aquest motiu, el seu raonament és il·lògic, ja que reconeix que la llei estableix una cosa, però que ella n'aplica una altra.

- Així mateix, la Sala Penal fonamenta l'absolució del delictes d'autoblanqueig en el fet que aquesta tipificació "*podria infringir la prohibició de doble incriminació*".

- Tanmateix, aquest argument del *non bis in idem* no és la primera vegada que es planteja als organismes internacionals en relació amb l'autoblanqueig, i, el Ministeri Fiscal recorda que el Codi penal preveu de forma expressa la solució d'aquelles situacions en què una mateixa conducta d'una mateixa persona infringeix dos preceptes del Codi penal amb el mateix fonament: cal aplicar les normes concursals relatives al concurs de lleis i al concurs d'infraccions (veg. els articles 9 i 60 del Codi penal).
- Conclou que un delictes o una infracció penal en abstracte no pot vulnerar el *non bis in idem*, sinó que allò que podria vulnerar aquest principi és una condemna efectiva en un cas concret a la mateixa persona pels mateixos fets i amb el mateix fonament dues vegades. I recorda que el delictes d'autoblanqueig té un fonament diferent del dels delictes subjacents.
- En aquest cas concret l'imputat no havia estat mai condemnat a Espanya pel robatori del qual el Ministeri Fiscal entenia que provenien els diners intervinguts a Andorra.
- A més, precisa que una cosa és robar, delictes que esgota la seva execució amb l'apoderament definitiu de la cosa robada; i, una altra molt diferent és utilitzar la cosa robada. El delictes de blanqueig és un delictes autònom, pluriofensiu que té per finalitat la protecció de diversos béns jurídics.
- Manifesta que el legislador ha volgut diferenciar aquell que comet el delictes subjacent i consuma la conducta delictiva d'aquest, d'aquell que realitza actes posteriors que es puguin separar de la consumació delictiva del delictes subjacent: a la comunitat internacional i al legislador andorrà els hi sembla reprovable que la construcció del patrimoni dels individus es fonamenti en actes il·lícits, ja que això contamina l'economia, soscava la lliure competència, la correcta formació dels patrimonis i, en general, la seguretat jurídica patrimonial mateixa.
- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que declari la vulneració dels drets i principis esmentats, que anul·li la sentència impugnada i que retrotregui les actuacions al moment immediatament anterior al pronunciament d'aquesta sentència, per tal que se'n dicti una de nova amb la garantia dels drets fonamentals vulnerats.

2.2. Argumentació de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia

- En primer lloc, la Sala Penal declara que la manca d'acreditació que els diners gastats pel processat a Andorra tinguessin el seu origen en la comissió d'alguns dels delictes previstos a l'article 409.1 del Codi penal determina la procedència del pronunciament absolutori.
- No obstant això, declara que l'absolució també es fonamenta en l'absència de concurrència del requisit de la intenció del processat d'ocultar o de dissimular l'origen il·lícit d'aquests diners.
- Segons el parer del Ministeri Fiscal aquest propòsit no es requereix a l'article 409.3 a) que entén d'aplicació, el qual disposa que el Codi penal castiga a qui "*adquireixi, posseeixi o utilitzi fons sabent, en el moment de rebre'ls, que són producte, directe o indirecte, d'alguns dels delictes expressats a l'apartat 1 anterior*".
- La Sala Penal posa en relleu que aquest article no exigeix la concurrència de la finalitat d'ocultar, però és que tampoc es refereix a conductes d'autoblanqueig.
- La referència al coneixement de l'origen il·lícit dels valors o dels béns per part de qui els rep només té sentit si aquesta persona no ha participat en el delictes del qual procedeixen els fons.
- Afegeix que la redacció d'aquest article es correspon amb l'article 6, paràgraf 1, apartat b), incís i) del Conveni de Palerm, que estableix la responsabilitat dels receptors. Considera, per tant, que l'apartat a) incís i) d'aquell mateix article correspon a l'article 409.1 del Codi penal, el qual tipificarà els supòsits d'autoblanqueig, que requereixen el propòsit d'ocultar o de dissimular l'origen delictiu dels fons o béns.
- Destaca que malgrat la punició de l'autoblanqueig, és necessari delimitar amb precisió la conducta típica sancionada per evitar una ampliació desmesurada del tipus de blanqueig que pogués arribar a infringir la prohibició de la doble infracció, ja que és difícil separar l'obtenció dels beneficis d'una activitat delictiva del seu gaudiment.

- Per això, considera que l'existència de l'element d'ocultació o de dissimulació és necessari per tal d'evitar interpretacions desmesurades del delictes de blanqueig amb la finalitat d'excloure comportaments que no són idonis per comprometre el bé jurídic protegit -l'ordre socioeconòmic i l'interès de l'Estat en controlar la correcta formació dels patrimonis i els diners procedents d'activitats il·lícites- ja que no estan orientats ni a ocultar ni a encobrir l'origen il·lícit dels béns ni a ajudar a eludir la persecució del delictes base.

- Conclou que la tipificació de la mera utilització o possessió de béns de procedència delictiva per part d'aquell que ha comés el delictes sense més requisits, conduiria a conseqüències absurdes, determinant una penalització desmesurada, perquè qualsevol conducta d'esgotament d'un delictes amb efectes econòmics es podria sancionar com a blanqueig, vulnerant els principis de lesivitat material i de proporcionalitat, així com la prohibició del *non bis in idem*.

2.3. Argumentació de la representació processal del Sr. Martí Cots Saleta

- Aquesta part no comparteix el parer de l'acusació pública i considera que la Sala Penal ha fet una correcta aplicació i interpretació de l'article 409.3 a) del Codi penal, no havent-se excedit en les seves competències jurisdiccionals.

- Coincideix amb la Sala Penal en què aquest article no tipifica l'autoblanqueig, ja que la utilització del "sabent" en el seu redactat només té sentit si l'autor és una altra persona que no ha participat en la comissió del delictes, aquest apartat establiria la responsabilitat dels receptors que adquireixen, posseeixen o utilitzen fons d'origen il·lícit.

- També considera que aquesta interpretació està en concordança amb les disposicions relatives a la in-criminació del blanqueig contingudes en els Convenis de les Nacions Unides, que transcriu i examina a la llum dels comentaris respectius d'aquest organisme.

- Afegeix que l'element subjectiu del blanqueig és, d'una banda, el coneixement de la procedència il·lícita dels diners o dels béns, i, d'altra banda, la voluntat d'emascarar, d'encobrir aquesta procedència per integrar-los en el sistema econòmic legal. Per tant, aquest dol específic és necessari, en cas contrari, s'estaria infringint el principi del *non bis in idem*.

- Exposar l'exemple del lladre que furta un televisor i l'utilitza: no es pot condemnar al lladre per furt i seguidament per blanqueig.

- Segons el seu parer, la comissió negociadora andorrana no va saber explicar a les organitzacions internacionals que penalitzar l'autoblanqueig va en contra del principi del *non bis in idem*. Per tant, si es descarta l'element subjectiu de la finalitat d'ocultar o de dissimular l'origen delictiu dels diners o dels béns, caldria considerar que la modificació legislativa de l'any 2015 del Codi penal, en aquest punt, és clarament inconstitucional, perquè afecta al principi del *non bis in idem*.

- Per aquests motius, al·lega que la sentència de la Sala Penal no vulnera el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, ni els principis de tipicitat i de legalitat, i, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs i que imposi el pagament de les costes processals a la part recurrent.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El cas que arriba ara al coneixement i a la decisió d'aquest Tribunal Constitucional presenta unes característiques especials que fan d'ell un assumpte singular. El Ministeri Fiscal, ja en l'inici del seu escrit i sota el títol de "Contextualització de la qüestió" manifesta que formula el recurs d'empara "en interès de la Llei, ja que la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia realitza una aplicació de l'article 409.3.a) del Codi penal -delictes de blanqueig- flagrantment arbitrària i absolutament al marge tant de la Llei com de la pròpia voluntat del legislador". I legitima la seva actuació en el fet de considerar que la Sala Penal ha vulnerat el dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a una decisió fonamentada en Dret, consagrat a l'article 10 de la Constitució. La part recorreguda, per la seva banda, no impugna la legitimitat del Ministeri Fiscal per interposar aquest recurs d'empara i se centra en argumentar que "La Sala Penal ha fet una correcta aplicació i interpretació de l'article 409.3.a) del Codi penal, no havent-se excedit en les seves competències jurisdiccionals".

El Tribunal Constitucional examinarà, no obstant això, aquestes dues grans qüestions que resumeixen el *thema decidendi* d'aquest recurs.

3.2. El recurs d'empara, com és sabut, troba els seus orígens en la legislació dels països del nostre entorn i s'articulava tenint com objecte "*garanties individuals*" i raonant que l'alteració d'aquests "*principis inspiradors de l'acció de l'Estat andorrà*" (article 1.2 de la Constitució) o "*valors superiors*" o "*preferred position*" del sistema nord-americà, implica d'alguna manera una vulneració de la mateixa Constitució.

3.3. La Constitució andorrana, als efectes que aquí interessen va disposar en el seu article 41.2 "*La llei crearà un procediment excepcional d'empara davant el Tribunal Constitucional contra els actes dels poders públics que violin el contingut essencial dels drets esmentats en l'apartat anterior*". I, a l'article 102 estableix la legitimació per recórrer, atribuint-la, entre altres al "*Ministeri Fiscal en cas de violació del dret fonamental a la jurisdicció*". La Llei qualificada del Tribunal Constitucional, en la primitiva redacció del seu article 94 atribuïa al Ministeri Fiscal la competència exclusiva del recurs d'empara en cas de vulneració d'algun dels drets recollits a l'article 10 de la Constitució –dret a la jurisdicció– però reservant la iniciativa al "*subjecte afectat*" i establint que en el recurs d'empara "*actuen com a parts codemandants el Ministeri Fiscal i el subjecte del dret constitucional objecte d'aquest*". La modificació d'aquesta Llei, operada per la Llei qualificada del 22 d'abril de 1999, va atribuir la legitimació al "*subjecte afectat*" (paràgraf 1) o a la "*persona a qui hagi estat vulnerat el dret constitucional a la jurisdicció*" (paràgraf 2), tot i reservar al Ministeri Fiscal la possibilitat d'interposar el recurs, d'ofici o a instància de la part interessada, com a conseqüència de la funció que li atribueix l'article 93 de la Constitució. Sense ànim d'esgotar les cites legals, cal recordar, tanmateix, que la Llei del 12 de desembre de 1996, del Ministeri Fiscal, en el seu article 3.11 estableix que "*Intervé, d'acord amb el que estableixen les lleis (...) en els recursos o judicis d'empara constitucional*".

3.4. El Tribunal Constitucional ha reconegut la legitimació activa del Ministeri Fiscal quan actua "*en interès de la Llei*", en diverses sentències. En els darrers temps ho han fet la sentència del 15 de maig del 2017, dictada en la causa 2016-60-RE i la de l'11 de febrer del 2019, recaiguda en la causa 2018-37-RE. En ambdós casos, però, hi havia un subjecte o una persona individual afectada. En el primer supòsit, un pare que havia estat condemnat per un tribunal alemany per sostracció d'una menor, i que també ho va ser a Andorra pels mateixos fets; i tot i estar en rebel·lia en les instàncies judicials, el Ministeri Fiscal va interposar un recurs d'empara –en la tramitació del qual va comparèixer l'interessat i també la mare de la menor– per infracció del principi *non bis in idem* vulnerador del dret a la jurisdicció, recurs d'empara que va ser estimat pel Tribunal Constitucional. En el segon supòsit, el Ministeri Fiscal va interposar un recurs d'empara contra una sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia que absolia a una persona condemnada pel Tribunal de Corts; no va comparèixer la víctima o part perjudicada. El Tribunal Constitucional va estimar la demanda d'empara sobre la base que en el recurs d'apel·lació que va concloure amb l'absolució del condemnat en primera instància, no s'havia produït una nova audiència de les parts interessades. Així doncs, es va estimar que el Ministeri Fiscal estava legitimat activament per recórrer en interès de la llei, com una mena de substitut processal i partint de la base que en els dos procediments hi havia dues persones físiques –el condemnat en el primer cas, i la víctima o perjudicada, en el segon–, que havien vist vulnerat el seu dret a la jurisdicció.

3.5. En el cas actual no s'encerta a trobar el "*subjecte afectat*" en el sentit d'una persona –física o jurídica– que hagi vist vulnerat el seu dret a la jurisdicció. Ni la persona absoluta, òbviament, ni cap dels possibles perjudicats o víctimes del suposat delictes, han tingut aquell "*interès en actuar*" que és el suport de la legitimació. El Ministeri Fiscal, de forma hàbil i brillant, en l'apartat del seu escrit dedicat a la contextualització de la qüestió manifesta: "*Vulnera d'aquesta manera la Sala penal la pròpia sobirania popular del poble andorrà expressada a través del poder legislatiu que encarna el Consell General, que és l'únic òrgan constitucional competent per decidir la política legislativa criminal del Principat d'Andorra*". S'adverteix, doncs, clarament que el Ministeri Fiscal entén que els drets fonamentals suposadament vulnerats no tenen com a subjecte cap intervinent en el procediment tramitat, sinó que són atribuïbles al "*poble andorrà*" (en el seu conjunt i no a cadascuna de les persones físiques que l'integren) o en el seu cas al "*Consell General*".

Tanmateix, en aquest cas, el fet que no hi hagi un "subjecte afectat" en el sentit d'una persona –física o jurídica– que hagi vist vulnerat el seu dret a la jurisdicció, no impedeix al Ministeri Fiscal presentar un recurs d'empara basat en la seva competència d'actuació "en interès de la llei".

3.6. Pel que fa al fons de l'assumpte, el gran problema subjacent rau en el fet que el Ministeri Fiscal considera que el Codi penal andorrà, en el seu article 409.3 a) tipifica el delictes doctrinalment qualificat com a "auto-blanqueig de diners o valors". El Ministeri Fiscal en el seu escrit de conclusions –manifestació primera– insisteix de manera especial en aquest aspecte. La part recorreguda es pronuncia rotundament en el sentit que l'article esmentat no tipifica l'autoblanqueig. La sentència impugnada, per la seva part, a l'apartat quart del considerant III manifesta textualment. "Malgrat la punició de l'autoblanqueig, és necessari delimitar amb precisió la conducta típica per a evitar una ampliació desmesurada del tipus del blanqueig que pogués arribar a infringir la prohibició de la doble incriminació", afirmació de la qual es desprèn que, segons el seu criteri, l'autoblanqueig és objecte de "punició", si bé finalment considera que els fets provats no són constitutius d'aquest delictes. També en el considerant II (paràgraf 3er) declara que "es tractaria d'un supòsit d'autoblanqueig que està tipificat en l'apartat 1 de l'article 409 i no en el núm. 3.a) del mateix precepte com entén el Ministeri Fiscal" encara que en el paràgraf 5è efectivament considera que "dit precepte no es refereix a conductes d'autoblanqueig, com resulta de la seva pròpia redacció".

Així les coses, des del primer moment ja es beslluma que la controvèrsia es projecta sobre un tema de legalitat ordinària –l'abast del contingut de l'article 409.3 a) del Codi penal i la seva eventual comprensió, o no, de l'anomenat doctrinalment "autoblanqueig". No es tracta, per tant, d'un tema de naturalesa constitucional. A l'entendre d'aquest Tribunal, el Ministeri Fiscal pretén que el Tribunal Constitucional actui com a una tercera instància, interpretant i aplicant l'article de constant referència o, si es vol, com a un tribunal de cassació que trenqui les resolucions d'instància que resultin constitutives d'una infracció de llei o de doctrina jurisprudencial. En una altra ocasió, en el raonament previ del seu escrit de demanda d'empara, manifesta que la sentència suposa "la total inobservança de la llei i de la voluntat del poder legislatiu que l'aprova, en clara vulneració dels principis de tipicitat i de legalitat", aspectes tots ells que, encara que fossin certs, no tindrien el contingut constitucional necessari per a una decisió estimatòria per part d'aquest Tribunal.

3.7. D'altra banda, tant en la demanda d'empara com en l'escrit de conclusions, el Ministeri Fiscal efectua una completa i erudita presentació dels antecedents legislatius de l'autoblanqueig i de la seva fonamentació en convenis internacionals (Viena i Palerm) i en requeriments del MONEYVAL, l'organisme del Consell d'Europa competent en la matèria, insistint en el fet que no vulnera el principi *non bis in idem*. Tota aquesta argumentació, no obstant això, té com a finalitat l'obtenció d'una interpretació del text legal que correspon essencialment a la jurisdicció ordinària. I, per una altra banda, informa més de la *mens legislatoris* –indiscutible, però no únic ni definitiu mitjà auxiliar per a la interpretació– que no pas de la *mens legis* que és aquella que en definitiva ha d'aplicar l'òrgan judicial. La matèria és extremadament interessant, però en cap cas constitueix objecte de la funció d'aquest Tribunal com a intèrpret suprem de la Constitució (article 95 de la Constitució).

3.8. El dret a la jurisdicció es manifesta, com ha reiterat nombroses vegades aquest Tribunal Constitucional, en diferents vessants. En aquest cas, no es denuncia el dret al procés degut, sinó el d'obtenir una decisió fonamentada en Dret. Aquesta fonamentació ha d'existir i ha de respondre a criteris lògics, de manera que no condueixi a conclusions que puguin ser titllades d'irracional, d'arbitràries o d'absurdes. En cap cas, però, el dret a la jurisdicció implica òbviament el dret a obtenir una decisió conforme a les pretensions de les parts, ni que sigui una part imparcial com ho és el Ministeri Fiscal. Una sentència no és un document doctrinal, sinó la plasmació del raonament que du a una determinada decisió judicial. No és el "topos" per a debats teòrics. Per tant, la fonamentació en Dret exigeix que la seva gènesi lògica no dugui a conclusions que no ho siguin, fins i tot en el cas que puguin ser considerades errònies des d'alguna perspectiva. En el cas d'una sentència penal, la fonamentació ha d'enllaçar els fets, amb la selecció i amb la interpretació de la norma per aplicar-la amb el resultat final de la condemna o de l'absolució de l'inculpat. Així s'ha fet en aquest cas. Tant la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, com la del Tribunal de Corts raonen amb extensió i profunditat que els fets declarats provats no es poden subsumir en el tipus penal. Tenen molta menys importància les afirmacions, més aviat de caire doctrinal, sobre si l'anomenat delictes

d'autoblanqueig està recollit en el precepte que s'interpreta. Tanmateix, no correspon a aquest Tribunal pronunciar-se sobre la qüestió. La Sala Penal va seleccionar el precepte que va entendre aplicable, el va interpretar i va concloure, decidint que no era d'aplicació al cas i que, en conseqüència, procedia confirmar la sentència d'instància i absoldre a l'encausat. Es podrà estar més o menys d'acord amb el criteri mantingut pels dos tribunals d'instància, però la matèria no té contingut constitucional i, per tant, el recurs d'empara no pot ser estimat.

3.9. La contundència i la fermesa amb la qual el Ministeri Fiscal sosté el seu capteniment, aconsella recordar que la decisió d'aquest Tribunal no deixa totalment closa la qüestió. Solament implica que, al seu entendre, no s'ha produït la denunciada vulneració dels drets fonamentals, pretesa pel Ministeri Fiscal, que és a la base de tot recurs d'empara.

3.10. En aquesta causa, vistes les circumstàncies especials del cas i singularment el fet que el debat sigui substancialment de caràcter tècnic i jurídic, no és procedent efectuar cap pronunciament en matèria de costes.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara 2020-45-RE interposat pel Ministeri Fiscal contra la sentència del 29 de maig del 2020, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.
2. Declarar que no s'ha vulnerat el dret fonamental a la jurisdicció, establert a l'article 10 de la Constitució, en el seu vessant concret del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.
3. Declarar que no és procedent pronunciar-se sobre una possible vulneració dels principis de tipicitat i de legalitat.
4. Declarar que no és procedent efectuar cap pronunciament en matèria de costes.
5. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada al Ministeri Fiscal, a la representació processal del Sr. Martí Cots Saleta, al president del Tribunal de Corts i al president del Tribunal Superior de Justícia ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 12 d'octubre del 2020.

Josep-D. Guàrdia Canela
President

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat

Jean-Yves Cullet
Vicepresident

Dominique Rousseau
Magistrat